

- 3) Czy zakresem zastosowania art. 25 dyrektywy 2014/17/UE jest objęty również przypadek, w którym konsument najpierw wypowiada umowę o kredyt konsumencki związany z nieruchomością na podstawie prawa do wypowiedzenia przewidzianego przez ustawodawcę krajowego, zanim dokona przedterminowej spłaty kredytu na rzecz kredytodawcy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010, Dz.U. 2014, L 60, s. 34.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 11 sierpnia 2022 r. – Global Ink Trade Kft/Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sprawa C-537/22)

(2022/C 432/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Global Ink Trade Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stanowi naruszenie zasady pierwszeństwa prawa Unii i prawa do skutecznego środka prawnego zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) okoliczność, że sąd państwa członkowskiego, który orzekając w ostatniej instancji, dokonuje wykładni orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości (wydanego w formie postanowienia w odpowiedzi na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, którego przedmiotem było właśnie orzecznictwo wypracowane przez ten sam sąd orzekający w ostatniej instancji) w ten sposób, że nie zawiera ono żadnego nowego elementu, który skutkuje lub może skutkować obaleniem wcześniejszych orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości lub zmianą wcześniejszego orzecznictwa krajowego wypracowanego przez sąd orzekający w ostatniej instancji?
- 2) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii i prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że zasada pierwszeństwa orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości ma zastosowanie także wtedy, gdy sąd państwa członkowskiego orzekający w ostatniej instancji odwołuje się również do swoich wcześniejszych wyroków jako precedensu? Czy można udzielić odmiennej odpowiedzi w świetle art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, jeżeli orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości ma formę postanowienia?
- 3) Czy w ramach ogólnego obowiązku sprawowania kontroli przez podatnika, niezależnie od wykonania i charakteru transakcji gospodarczej wykazanej w fakturach oraz mając na uwadze art. 167, art. 168 lit. a) i art. 178 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) (¹), a także zasady pewności prawa i neutralności podatkowej, można wymagać od podatnika, czyniąc z tego przesłankę prawa do odliczenia VAT – w przypadku braku w tym zakresie przepisów prawa danego państwa członkowskiego – utrzymywania osobistego kontaktu z wystawcą faktury bądź kontaktowania się z dostawcą jedynie za pośrednictwem oficjalnie podanego adresu poczty elektronicznej? Czy można uznać, że okoliczności te dowodzą, potwierdzonego obiektywnymi okolicznościami, naruszenia należytej staranności, jakiej należałoby oczekiwać od podatnika, biorąc pod uwagę, że okoliczności te nie miały jeszcze miejsca w chwili, gdy podatnik przeprowadzał stosowne kontrole przed nawiązaniem stosunku handlowego, lecz stanowią część istniejącego między stronami stosunku handlowego?

- 4) Czy zgodne z przywołanymi przepisami dyrektywy VAT oraz zasadą neutralności podatkowej, lecz przede wszystkim z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, które w ramach wykładni tych przepisów nakłada na organ podatkowy ciężar dowodu, są wykładnia przepisów prawa i praktyka ukształtowane w państwie członkowskim, zgodnie z którymi podatnikowi posiadającemu fakturę zgodną z przepisami dyrektywy VAT odmawia się prawa do odliczenia VAT na tej podstawie, że nie prowadził on swojej działalności z należytą starannością, ponieważ nie wykazał, że jego działalność nie ograniczała się jedynie do otrzymywania faktur spełniających wymagane przesłanki formalne, chociaż podatnik przedstawił całą dokumentację dotyczącą spornych transakcji, a organ podatkowy odrzucił inne dowody przedstawione przez podatnika w toku postępowania podatkowego?
- 5) Czy w świetle przywołanych przepisów dyrektywy VAT oraz podstawowej zasady pewności prawa ustalenie, dokonane w odniesieniu do dołożenia należytej staranności, że wystawca faktury nie prowadził działalności gospodarczej, może być uznane za obiektywną okoliczność, jeżeli organ podatkowy uzna, że nie udowodniono faktycznego dokonania (a zatem rzeczywistego istnienia) transakcji gospodarczej – która została udokumentowana za pomocą faktur, umów i innych dokumentów księgowych, a także korespondencji, i która została potwierdzona oświadczeniami spółki prowadzącej magazyn, a także członka zarządu i pracownika podatnika – przy czym organ podatkowy opiera się wyłącznie na oświadczeniu członka zarządu spółki będącej dostawcą zaprzeczającego istnieniu takiej transakcji, bez uwzględnienia okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, interesów składającego oświadczenie, ani faktu, że zgodnie z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy składający oświadczenie sam założył tę spółkę, a zgodnie z dostępnymi informacjami w imieniu spółki działał pełnomocnik?
- 6) Czy przepisy dyrektywy VAT dotyczące odliczenia tego podatku należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy organ podatkowy stwierdzi w trakcie postępowania podatkowego, że towary wykazane w fakturach są pochodzenia wspólnotowego, a podatnik jest drugim uczestnikiem łańcucha [dostaw], konstrukcja tego modelu – mając na uwadze, że towary pochodzenia wspólnotowego są zwolnione z VAT, w ten sposób, że pierwszy węgierski nabywca nie jest uprawniony do odliczenia VAT, a może tego dokonać dopiero drugi uczestnik łańcucha – jest sama w sobie okolicznością obiektywną, wystarczającą dla udowodnienia oszustwa podatkowego, czy też organ podatkowy musi w tym przypadku również wykazać za pomocą obiektywnych okoliczności, który uczestnik lub uczestnicy łańcucha dopuścili się oszustwa podatkowego, jaki był ich sposób działania oraz czy podatnik wiedział lub mógł o tym wiedzieć przy zachowaniu należytej staranności?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 11 sierpnia 2022 r. – SB/Agrárminiszter**

(Sprawa C-538/22)

(2022/C 432/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SB

Strona przeciwna: Agrárminiszter